

HOE EEN STUIVERTJE ROLLEN KAN

door *Betsy*

HOE EEN STUIVERTJE ROLLEN KAN

door *Betsy*

VIJFDE
OPNIEUW BEWERKTE DRUK
GEÏLLUSTREERD
DOOR O. GEERLING ❖❖

I.

KORTE VREUGD.

Juffrouw Vos zat in de war, dat kon je duidelijk aan haar zien. 't Was nu wel zoo'n gewichtige zaak niet, die haar zulk een bedenkelijk gezicht deed zetten; maar toch genoeg om een zorgzame huisvrouw te ontstemmen, en op zichzelf ontevreden te maken.

Wat er dan gebeurd was? Wel, 't liep tegen twaalf uur; en terwijl ze ijverig bezig was voor het middagmaal te zorgen, en al een poos tevergeefs in de kast naar een zakje had gezocht, met iets dat zij voor het eten hebben moest, herinnerde zij zich met schrik, dat zij de bedoelde waar, die zij zoo nu en dan maar eens noodig had, een vorig maal geheel had opgebruikt.

Maar een ongeluk komt zelden alleen.

Onderwijl juffrouw Vos in de keukenkast aan 't zoeken was, had poes de vrijheid genomen om even uit de melkkan te snoepen, die op de tafel stond. En toen de vrouw het merkte, en de snoepster wilde

wegjagen, stootte zij met den arm de kan omver, waardoor de gansche inhoud over tafel en vloer werd uitgestort. Gelukkig viel daar niets te bederven en waren de sporen van het onheil spoedig weggewischt. 't Ergste was maar, dat ze nu geen druppeltje melk meer in huis had. En ook dit was juist voor den maaltijd van heden een vereischt artikel.

Nu was goede raad duur. 't Liefst was ze gauw even naar den kruidenier en den melkboer geloopt. Maar ze wilde niet graag haar jongske alleen laten, dat in de wieg lag, en af en toe liet hooren, dat hij niet meer sliep. Er zat dus niets anders op dan te wachten tot haar man, die meesterknecht was op een meubelfabriek, van zijn werk kwam, dan zou ze wel even wegloopen, terwijl hij bij den kleine bleef. Maar ze vond het erg vervelend en had veel liever het eten klaar gehad als haar man thuis kwam, zooals hij dat gewoon was, en het gaarne had.

Ziedaar, waarom juffrouw Vos zoo uit haar doen was, en zoo wanhopig van de ledige melkkan naar de klok, en van de klok weer naar de kan keek.

Kleine Jan raakte blijkbaar ook uit zijn humeur, al was het niet om dezelfde reden. Hij begon te schreeuwen, en was niet stil, vóór moeder hem uit de wieg genomen had en met hem aan het raam was gaan staan, om hondjes, paardjes, en zooal meer te zien voorbijgaan.

Terwijl zij zoo naar buiten keek, viel haar oog op een kleinen jongen, die er arm uitzag, en, handen in den zak, tegen den muur van een pakhuis aan den overkant stond aan te leunen.

„Als ik dat jongetje eens vroeg een paar boodschappen voor me te doen,” overlegde juffrouw Vos bij zichzelf; en verheugd over dien goeden inval, tikte zij tegen het raam en wenkte ze den knaap, die, zoodra hij bemerkte dat het om *hem* te doen was, haastig zijn standplaats verliet en de straat overstak.

„Zeg eens, mannetje,” zei juffrouw Vos, toen ze haar kleintje in de wieg gelegd en de huisdeur geopend had, „zou jij niet eens even een boodschap voor me kunnen doen?”

„Jawel, juffrouw,” knikte de jongen, haar schrander aanziende met een paar donkere oogen.

„Mooi zoo! Ja, ik dacht het wel. Wacht maar even, hoor, ik kom zoo weer bij je.”

Dit zeggende haalde zij gezwind een mandje en een kan, gaf een en ander aan den jongen, telde hem eenig geld in de hand, en legde hem nauwkeurig uit, wat hij halen, en waar hij wezen moest, met de aanmoediging: „Nu zal ik eens zien of jij een knappe jongen bent. En als je nu héél gauw terug komt, en goed je boodschappen hebt gedaan, dan zal je wat van me hebben, hoor!”

„Jawel, juffrouw,” glunderde de jongen. En met zulk een ijver holde hij op zijn klompenvoeten weg, dat hij zich nauwelijks hoorde naroeven: „Verlies je geld niet!”

„Als het maar goed uitkomt,” overdacht juffrouw Vos, toen ze weer binnen was. „Stel je voor dat hij eens met geld en al wegbleef. Je kan maar niet weten; het zit er dikwijls al zoo vroeg in. Maar kom, geen ellende vóór den tijd. De jongen heeft een eerlijk gezicht. Ik zal er het beste maar van hopen.”

Toch keek zij gedurig, een beetje onrustig, de straat eens op; en toen ze hem zag terugkomen, voelde ze dat heusch als een verlichting.

De kleine man had zich goed van zijn taak gekweten, en was inderdaad gauw terug. Alles was in orde; en van het geld schoot nog een stuiver over.

„Zoo, daar zeg ik een flinken jongen tegen,” prees

de juffrouw. „Dat heb je eens knapjes gedaan! Wel bedankt, hoor! En dat is voor je moeite.” En meteen legde zij den overgeschoten stuiver — geen vijf centen, maar een nieuw, blinkend stuivertje ¹⁾ — in de kleine, groezelige hand.

De jongen was opgetogen van blijdschap. Zoo'n mooi zilver geldstukje in eigendom te hebben, was voor hem een ongekend geluk; en toen hij bedacht dat het vijf heele centen waard was, gevoelde hij zich den prins te rijk.

„Dank u, juffrouw,” lachte hij, het stuivertje op de vlakke hand houdend en met zijn groote, stralende oogen bewonderend. „Nou heb ik toch ook eens wat verdiend! Vijf centen tegelijk!” En vertrouwelijk kwam de mededeeling: „Dat is voor 't eerst van mijn leven.”

„Zoo?” lachte de juffrouw terug. „Nu, dan hoop ik dat de lieve Heer in den hemel Zijn zegen mag geven op je eerste geld, en dat je er nog maar menig stuivertje bij mag verdienen!”

„Ja, juffrouw. Dag, juffrouw!” En met een haastig tikje tegen zijn versleten pet klotste hij weg, even vlug als toen hij om de boodschappen ging.

Juffrouw Vos had schik in den aardigen, pienteren jongen. Ze was benieuwd, wat hij met zijn geld zou

---

¹⁾ Een zilverstukje, kleiner dan een dubbeltje, dat in den loop der jaren zijn plaats heeft moeten afstaan aan het latere nikkeltje.

doen ; maar ze had zich den tijd niet gegund het hem te vragen. Met dat al was ze maar goed geholpen. Jantje was gelukkig ook weer rustig. En dus bestond

er alle hoop, dat ze nog bijtijds met het eten klaar zou zijn.

Intusschen spoedde zich onze kleine man, Flip heette hij, met zijn schat verder. Een heele stuiver ! Wat zou hij dáár al niet voor kunnen krijgen ? Misschien wel een stuk of wat van die lekkere, bolle krentenbroodjes, die bij den bakker op den hoek in de winkelkast lagen, en waar zijn hongerige maag

o zoo'n trek in had! Maar nee, hij ging het nog niet uitgeven. Eerst moest Moeder zijn mooie stuivertje zien!

„Aardig,” dacht Flip, „dat die juffrouw zei: Ik hoop dat de lieve Heer je eerste geld zegenen mag. Precies hetzelfde wat Moeder had gezegd, toen Kee — zijn zus, die loopmeisje was bij een naaister — haar eerste weeggeld thuisbracht. En de Heer *deea* het óók, want Moeder was er altijd blij mee, en kon het wát goed gebruiken. Vader verdiende ook wel geld, maar dat daar óók zegen op rustte, durfde Flip zoo vast niet gelooven. Moeder had er ten minste niet veel aan, want Vader bracht van zijn geld maar heel weinig, soms in 't geheel niets thuis. 's Zaterdagavonds vooral bleef hij altijd heel lang uit; en als hij dan eindelijk kwam, *liep* hij niet, zooals anders, maar *waggelde*. En als Moeder dan schreide en klaagde, — want dat hoorde Flip wel eens, als hij wakker in zijn bed lag — werden er klappen uitgedeeld, en werd de boel omver gesmeten, en wat daar zooal meer bij komt. 't Was jammer; hij hield anders veel van Vader, maar 's Zaterdags was hij bang van hem. En menigmaal had hij gewenscht, dat het maar nooit Zaterdag was, en je van den Vrijdag zoo maar op den Zondag kon springen. En Moeder had het geld toch zoo hard noodig, vooral nu ze al weken ziek was, en zelf niets verdienen kon. Bij déze gedachte viel Flip opeens iets in.

„Ik weet wat!” ging het door zijn donkeren raagbol. „Ik zal niets voor mijn stuiver koopen, maar hem heelemaal aan Moeder geven, in plaats van hem alleen maar te laten zien. Hè, wat zal Moeder blij zijn, als ze hoort dat ik ook al wat voor haar verdiend heb! Ja, dat doe ik, hoor!”

Wel kwamen hem bij dit besluit de verleidelijke broodjes bij den bakker weer voor den geest, die hem met hun krentenooogen zoo hadden toegelachen, en zooveel lekkerder zouden smaken dan het eten, dat hem thuis wachtte; maar de gedachte aan zijn zieke moeder behield toch de overhand. En terwijl Flip zich met groote sprongen huiswaarts spoedde, waarbij zijn oude klompen een geweldig leven maakten, deed hij zijn best de krentenbroodjes te vergeten, door al maar te zingen: „Ik geef mijn geld aan Moeder! Ik geef mijn geld aan Moeder!”

Nu dat was ongetwijfeld het beste, wat hij er mee doen kon; en onbewust maakte het doen van zijn plicht, en de daarmee gepaard gaande zelfverloochening, den jongen gelukkig en vroolijk.

Zoo huppelt hij nog een eindweegs voort. Maar, o wee! daar struikelt hij over een kei, die in het midden van de straat losgeraakt is. Hij valt, en een oogenblik later verandert zijn zingen in huilen. Niet omdat het vel van zijn beide handen is geschaafd, doordien hij ze onder het vallen had uitgestoken;

neen, zoo kleinzeerig is Flip niet. Maar omdat hij door die beweging zijn stuivertje heeft losgelaten, en het kleine geldstukje, dat vóór hem uit rolde, nu nergens meer te vinden is.

Dat was de vreeselijkste ontdekking die de arme Flip in zijn korte leven nog gedaan had! Bitter schreiend liep hij voetje voor voetje de plek op en neer, waar hij gevallen was, telkens bukkend, als meende hij in alles zijn verloren schat te herkennen. Zelfs getroostte hij zich de moeite om met zijn kleine vingers het vuil tusschen de steenen weg te krabben, op gevaar af van onder een auto of tram te geraten. Maar wat hij ook deed, zijn geld was en bleef weg.

Eindelijk gaf hij het zoeken maar op en ging hij, zijn behuild gezicht in zijn armen verbergend, zijn verdriet staan uitschreien tegen een der boomen aan den waterkant.

II.

DURE BOODSCHAPPEN.

Geruimen tijd had de arme Flip daar zoo gestaan, toen hij een hand op zijn schouder voelde en een forsche maar vriendelijke stem hem vroeg: „Wat scheelt er aan, ventje?”

Het was de stem van Vos, de man van dezelfde juffrouw, met wie wij aan het begin van ons verhaal kennis gemaakt hebben.

Vos had een medelijdend hart; en schoon het reeds laat was, en hij veel haast maakte om thuis te komen, kon hij toch den kleinen jongen, die zoo bedroefd scheen, niet voorbij gaan zonder naar de oorzaak van zijn droefheid te vragen. Vandaar zijn deelnemend: „Wat scheelt er aan, ventje?”

„Ik heb mijn geld verloren! Een heel stuivertje!” ging Flip, al snikkend, aan het vertellen. „Ik ben gevallen, en toen is het uit mijn hand geschoten. En nou kan ik het nergens meer vinden!”

„Wel arme stakkerd. En waar ben je gevallen? Hier?” vroeg Vos, terwijl hij zijn oogen eens over de groote, ongelijke steenen liet gaan. „Dat zal moeielijk te vinden zijn, jongenlief.”

„Maar 't *moet* hier ergens liggen,” verzekerde Flip, nog altijd huilend. En opnieuw ging hij aan 't zoeken. „Het is dezen kant uitgerold. Ik heb het zelf gezien!”

„Ja jongen, maar een stuivertje kan zoo raar rollen. Zoo zie je 't en zoo zie je 't niet. Wat moet je met dien stuiver doen, zeg?”

„Niks. Ik wou hem aan Moeder geven. Moeder is ziek.”

„Maar hoe komt zoo'n kleine jongen aan een stuiver?”

„Verdiend!” zei Flip, zijn ondervrager met een gevoel van eigenwaarde in de oogen ziende. En toen kwam het verhaal van de boodschappen.

„Nu, dat is dan nogal hard voor je,” vond Vos.
„Maar met huilen wordt de zaak niet beter, hè? Zie-
daar. Daar heb je vijf centen van me. Ga nu maar
gauw naar huis, en geef *die* dan maar aan je moeder.”

Flip keek in zijn hand, een beetje verbluft, en bedankte den vriendelijken man.

„Houd ze nu maar goed vast!” lachte deze onder het heengaan.

Nu was Flip weer even rijk als daar straks; maar ach, toch niet half zoo vroolijk. Zijn stuivertje zag er zoo veel mooier uit dan die vijf koperen centen. En dan, die centen had hij maar *gekregen*, en het stuivertje had hij *verdiend*. Neen, de aardigheid was er voor hem af. Hij scheen ook niet meer zoo'n haast te hebben om thuis te komen; want langzaam drentelde hij voort; en het duurde vrij lang eer hij het nauwe poortje, waarin hij woonde, bereikt had.

Dan had vriend Vos beter aangestapt. Hij opende juist de deur van zijn nette woning, toen zijn vrouw met een paar dampende schotels uit het keukentje kwam.

„Ben ik te laat, vrouw?” riep hij haar toe, terwijl hij haastig zijn voeten veegde, en de deur achter zich sloot.

„Nee, net van pas!” klonk de heldere stem van juffrouw Vos onder het binnentreden van de kamer, waar zij het eten op de gedekte tafel zette. Er was geen zweem van ontevredenheid meer op haar prettig gezicht.

„Zoo? Dat valt mee! Ik dacht dat ik al bijzonder laat was,” zei haar man, naar de wieg gaande en

een vergenoegden blik op zijn slapenden jongen werpend.

„Dat bèn je ook, man; maar *ik* ben óók laat, weet je; dus dat treft net goed. En,” volgde er lachend, „je hadt zeker nòg geen eten gehad, als ik er vandaag geen knechtje op na had gehouden.” En met het vrolijkste gezicht van de wereld hing juffrouw Vos voor haar man een schilderij op van haar verschillende teleurstellingen en de daarop gevolgde uitkomst.

„En je hebt je boodschappenjongen een stuiver gegeven?” vroeg Vos met een ondeugend lachje.

„Ja; dat heb je mooi geraden.”

„Dan heb ik je de treurige mededeeling te doen, dat je stuiver verongelukt is.”

„Verongelukt?” vroeg juffrouw Vos, niet begrijpend. „Maar hoe weet *jij* daar eigenlijk van, zeg?”

Nu moest manlief aan het vertellen. En na de beschrijving, die hij daarbij van den jongen gaf, schoot er geen twijfel over, of beiden hadden hetzelfde persoontje en denzelfden stuiver op 't oog.

„Ach, die arme sukkel!” beklagde juffrouw Vos. „En ik had hem nogal geluk gewenscht met zijn eerste geld. Hij was zoo in zijn schik, het ventje.”

„Ja, *ik* had er óók mee te doen, vooral toen ik hoorde dat hij het voor zijn zieke moeder bestemd

had. Daarom heb ik hem maar gauw met vijf centen van zijn verdriet verlost."

„Zoo? Dat zijn dure boodschappen vandaag. Maar 't is toch grappig, zeg, dat jij nu juist dien jongen ontmoet. Maar wat zei je? Heeft hij een zieke moeder?"

„Ja, als hij me tenminste niet gefopt heeft, om meelijden te wekken."

„Och, dat zou ik niet denken. Die jongen had zoo'n eerlijk gezicht. Aan zijn kleeren kon je óók wel zien, dat geen moeder er de hand aan houdt. — Of er veel kinderen zijn? Wie weet of de zieke vrouw geen gebrek lijdt. Zou hij geen vader meer hebben?"

„Vrouw, je vraagt me meer dan ik antwoorden kan. 't Spijt me dat ik het adres van je boodschappenjongen niet gevraagd heb. Maar ik beloof je, den eersten keer den besten dat ik hem weer tegen 't lijf loop, zal ik het doen. Dan kan je hem een bezoek brengen, en je eens goed van alles op de hoogte stellen."

Onder 't praten was Janneman wakker geworden. Hij begon ook honger te krijgen en werd dan ook spoedig uit zijn wieg genomen, en in zijn stoeltje aan de tafel gezet tusschen Vader en Moeder, die hem af en toe eens lieten meepeuzelen.

Na het eten nam Vader den Bijbel, en las er een hoofdstuk uit voor; daarna dankte hij den Heer voor

de genoten weldaden. Toen stopte hij een pijpje, speelde wat met zijn jongen, terwijl Moeder de tafel afruimde, en ging toen, naar lichaam en ziel verkwikt, met lust weer naar zijn werk.

III.

FLIPS OUDERS.

Wij zullen niet meegaan naar de fabriek. Het is er wel heel druk, maar meewerken kunnen we toch niet, en kijkers loopen er maar in den weg. Liever gaan wij in onze gedachten een uurtje terug, en volgen Flip naar een van de schamele huisjes, achter in die nauwe poort.

Ach, wat ziet het er daar binnen treurig uit! Er is maar weinig huisraad; en wat er is, draagt den stempel der armoede.

Die bleeke, magere vrouw in de bedstee is vrouw Wijman, de moeder van Flip. En dat dertienjarig meisje, dat haar best doet het schreiende zusje te sussen, is Keetje.

Er rust, nu moeder ziek is, geen gemakkelijke taak op de schouders van dit kind. Niet alleen moet ze al het werk doen, maar ze is óók de verzorgster zoowel van de zieke als van het kleine zusje, dat nog geen jaar oud is.

Gelukkig is Keetje een handig ding; en al moet Moeder, die bij al haar armoede toch kraakzindelijk is, het machteloos aanzien, dat niet alles naar den eisch geschiedt, Keetje doet toch haar uiterste best, dat weet zij, en daarmee is de goede vrouw tevreden. Het ergste is maar, dat het kind nu niet naar haar naaijuffrouw kan, en ze bij gevolg ook geen geld kan thuisbrengen. En ach, dat is er toch zoo noodig! Zooeven nog, juist toen Flip thuiskwam, klaagde Kee aan Moeder haar nood, dat ze de aardappelen niet gaar zou krijgen, omdat het hout op was, en ze geen ander kon halen, wjl ze 's morgens de laatste centen bij den bakker uitgegeven had.

Flip hoorde het net, en fluks zijn vijf centen uit zijn zak halend, riep hij: „Ik heb geld, Moeder! Vijf centen! Allemaal voor u!”

„Zóó, vent,” klonk het zwakjes uit de bedstee. „Maar hoe kom je daar aan? Toch niet gebedeld, hoop ik?”

„Nee, Moeder,” zei Flip, en òm zijn nog wat behuild gezicht niet te laten zien, keek hij een anderen kant uit.

Vrouw Wijman vertrouwde de zaak echter niet. Ze was niet gewoon dat haar Flip zijn oogen afwendde als hij tot Moeder sprak.

„Flip, kom eens hier, m'n jongen!” zei ze. „Laat moeder eens in je oogen kijken. Hoe kom je aan

die centen? Gebedeld? Zeg de waarheid maar."

Flip wilde het vertellen; maar de gedachte aan het blinkende stuivertje, dat hij *verdiend* had, en dat in zijn oog wel tweemaal zooveel waard was als die vijf grauwe, gekregen centen, maakte zijn hart week, en deed hem opnieuw in tranen uitbarsten.

Natuurlijk werd zijn moeder hierdoor in haar vrees versterkt; maar zij wilde nog niets zeggen vóór ze zekerheid had. Ze drong haar jongen nogmaals de waarheid te zeggen. En snikkend verhaalde Flip voor de tweede maal zijn wedervaren.

Nu was vrouw Wijman gerust. Ze trok het schreiende kereltje naar zich toe en noemde hem haar besten jongen; ze troostte hem over zijn verlies en verzekerde hem, dat, nu hij dit geld eerlijk gekregen had, zij er o zoo blij mee was, en Kee nu dadelijk wat hout kon gaan koopen.

„Maar Moeder," vroeg Flip, „waarom zou de Heer op mijn stuivertje Zijn zegen niet gegeven hebben, zooals die juffrouw me wenschte?"

„Wel, dat zal de Heer zeker doen, m'n kind. Gods zegen rust op alles, wat we eerlijk verkrijgen en goed gebruiken."

„Maar dan zou ik het toch niet verloren hebben."

„Dat is nog niet gezegd, jongenlief. De Heer schenkt Zijn zegen op Zijn eigen wijze; en dat is dikwijls heel anders dan wij het verwachten. De Heer *heeft* het al

gezegend. Hij heeft immers gezorgd, dat je er evenveel voor teruggekregen hebt. Wij hebben er dus heel geen schade bij. En wie weet waar dit verlies alweer goed voor is! Misschien wordt je stuivertje nog gevonden door een anderen armen stakker, die er ook weer mee geholpen is; en dan doet het dubbel dienst."

Dit denkbeeld vond Flip wel leuk. En toen kort daarop zus Kee met de brandstof terugkwam en er weer een vlammetje in de oude kachel zichtbaar werd, en de aardappelen, die van de kook waren geraakt, weer wat leven begonnen te maken, om straks de hongerige magen te vullen, keerde zijn vroolijkheid terug, en werd het blinkende stuivertje, dat nu toch ook al uitgegeven zou zijn, niet langer betreurd.

Hoe graag had Flip zijn vader, wiens zware stap nu in de poort gehoord werd, eens verteld, door wiens toedoen het vuur zoo lekkertjes brandde; maar een onbestemde vrees hield hem er van terug. Hoe het kwam, wist hij niet, maar het woord *geld* maakte Vader altijd knorrig; en dus zweeg hij er maar over.

Vader scheen tóch alweer niet in zijn humeur. Hij had niet eens een groet voor zijn huisgenooten, laat staan een vriendelijk woord voor zijn zieke vrouw, of een lachje voor het kleine kind. Met een boos gezicht keek hij naar de nog ledige tafel; en het werd er niet beter op, toen Keetje de aardappelen opdischte.

De tijd heugde hem niet, dat hem 's middags iets anders was voorgezet. 't Was maar aardappelen en wéér aardappelen; waarbij het water, waarin ze gekookt waren, met wat azijn en mosterd er door, om er een smaakje aan te geven, tot saus diende. Doch het was 's mans eigen schuld; dat wist hij zelf maar al te goed; misschien was het daarom, dat hij er niets van zeide. Hij had het vrij wat beter kunnen hebben, als hij maar ernstig had gewild.

Wijman was een knap werkman, en had vroeger een goed weekloon verdiend, waarvan hij er met zijn gezin best komen kon. Maar slechte vrienden hadden hem tot uitgaan en drinken verleid; en toen hij eenmaal den voet op dien verkeerden weg had gezet, ging hij daarop voort, hoe langer hoe verder. Naarmate het geld naar de kroeg ging, verdwenen geluk, welvaart en vrede uit de anders zoo gezellige woning. Bij verschillende bazen werd Wijman om zijn drinken weggejaagd, en eindelijk kon hij nergens meer terecht. Toen was het: twaalf ambachten en dertien ongelukken. Dan had hij het een, dan het ander bij de hand. En nu was hij straatveger.

Wat zijn arme vrouw onder dat alles leed is niet te zeggen. Zij had het al lang zien aankomen; maar hoe ze haar man ook gewaarschuwd had om zijn eigen geluk en dat van zijn gezin toch niet zoo moedwillig te verwoesten, hij luisterde niet. En zoo had

ze langzamerhand armoede en gebrek haar woning zien binnensluipen. De nette meubeltjes moesten stuk voor stuk worden verkocht om in het noodigste onderhoud te voorzien. Het ruime, luchtige huisje moest tegen het dompige hok in de nauwe poort verwisseld worden. Zelfs haar Zondagskleed had zij te gelde moeten maken om brood voor de kinderen te koopen. En dat alles zag Wijman met schijnbare onverschilligheid aan; ja, hoe meer de ellende klom, hoe onverschilliger hij er onder werd.

Toch hoorde men zijn vrouw tot anderen nooit een woord in zijn nadeel spreken. Integendeel. Als de burens haar beklagden, dat ze met zoo'n man was gestraft, hield ze hem altijd nog de hand boven 't hoofd, en trachtte ze zijn gebreken zooveel mogelijk te bedekken, en de deugden, die hij nog bezat, breed uit te meten. Maar van de tranen, die zij om hem schreide, kregen de menschen niets te zien.

Bij al haar ongeluk bezat vrouw Wijman echter een groot, onschatbaar geluk, dit namelijk, dat zij den Heere Jezus kende en liefhad als haar Helper en Verlosser, en door het geloof in Hem wist, dat Zijn Vader ook háár Vader was, tot wien ze, in kinderlijk vertrouwen, met al haar nooden en behoeften gedurig weer de toevlucht mocht nemen.

Dit hield haar staande op haar moeielijken weg, en bezielde haar iederen dag met nieuwen moed en

lust. Van den vroegen morgen tot den laten avond kon men haar bezig vinden, 't zij voor anderen, om daardoor nog iets te verdienen, 't zij om haar eigen boeltje schoon, en de versleten kleeren heel te houden. Zoo had zij zich jaren achtereen afgesloofd, terwijl hard werken, weinig voedsel en veel verdriet onophoudelijk hun schadelijken invloed op haar lichaam uitgeoefend, en haar eindelijk op het ziekbed geworpen hadden.

Nu werd de nood met den dag grooter ; maar toch, vragen deed zij niet, en ook de kinderen mochten de hand niet om een aalmoes uitsteken. Alleen haar God maakte zij haar zorgen bekend ; en dit deed ze nooit tevergeefs. Telkens mocht ze van onverwachte uitreddingen spreken, zooals nu weer met die vijf centen, waarmee Flip thuiskwam, juist op het oogenblik dat al de brandstof op, en de laatste cent uitgegeven was.

Wat Wijman betreft, in zijn beste oogenblikken berouwde het hem wel, dat hij zichzelf en zijn gezin in dien jammerlijken toestand gebracht had, en verwenschte hij den drank, het slecht gezelschap, en alles wat hem zoo diep had doen zinken. Maar nu het eenmaal zoo ver met hem gekomen was, had hij den moed niet terug te keeren. De arme man zag geen kans zichzelf uit zijn vernedering op te werken, en kende, helaas, Hem niet, bij wien alleen, maar ook zeker, kracht, hulp en raad, zelfs voor den diepst

gezonkene te vinden is. Hij deed dus maar zijn best alles zoo ver mogelijk van zich af te zetten; en als zijn vrouw hem eens een ernstig woord wilde toespreken, liep hij boos de deur uit. En ach, waar het dan heen ging, wist zij maar al te wel.

Zoo stonden daar de zaken. En hoe lang dat nog duren zou, en waar het eindelijk met het arme gezin heen moest, kon niemand zeggen.

IV.

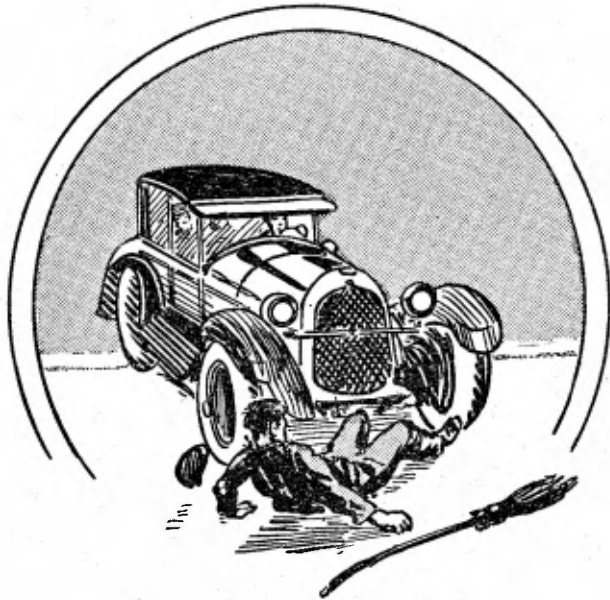
HOE HET STUIVERTJE VERDER ROLDE.

Op zekeren dag, toen Wijman op een der grachten aan het straatvegen was, viel zijn oog op een klein rond voorwerp, dat tusschen de keien lag, en bij het vegen van onder het vuil te voorschijn was gekomen. Men moest wel goede oogen hebben om het op te merken, want het was in kleur bijna niet te onderscheiden van den grond, behalve hier en daar een klein, glimmend plekje. 't Kon een stukje blik, maar ook wel een geldstukje zijn, ofschoon wat klein voor een dubbeltje.

„Misschien een stuivertje,” dacht Wijman, terwijl hij bukte om het op te rapen. „Ja wel, hoor! Dat 's een bof! Daar ga ik er 's gauw eentje voor snappen.

Ik heb den heelen morgen nog geen druppel geproefd.”

Het scheen daar al lang gelegen te hebben, en aan den grond vast gevoren te zijn, want het zat zoo stijf, dat Wijman het met zijn grove, verkleumde

vingers niet los kon krijgen, en met zijn zakmes bewerken moest.

Dit nam hem zóó in beslag, dat hij heel niet lette op het getoeter van een naderende auto, die, toen hij zijn vondst opgeraapt en in zijn vestjeszak geborgen had, reeds vlak bij hem was. De chauffeur

week uit; Wijman ook; maar in zijn schrik naar den verkeerden kant.

Hij werd aangereden, viel, en bleef met een gebroken been en een bloedende hoofdwond bewusteloos liggen. — De auto reed door.

Dadelijk had zich een groepje nieuwsgierigen om hem gevormd; en, of het zoo wezen moest, vriend Vos, die juist naar zijn werk ging, — het was in het middaguur — bevond zich ook onder hen. Hij bleef echter geen werkeloos toeschouwer, maar trad terstond op den gewonde toe, en droeg hem met nog een paar mannen een winkel binnen.

„O,” zei er één, „’t is Wijman maar! Hij was zeker weer dronken.”

„Ach, hij is toch niet dood?” jammerde een oud vrouwtje, dat juist in dien winkel om boodschappen was.

„Nou, dan was er nog niet veel over stuur,” verklaarde de eerste spreker. „Zijn vrouw en kinderen zouden ten minste niet veel aan hem verliezen. Dat verzeker ik je!”

„Des te erger voor den man, als hij zóó de eeuwigheid in moest,” zei het moedertje tegen een derde. „Hij heeft toch ook een ziel te verliezen, zoowel als ik en een ander.”

„Ja, ja,” knikte deze.

„Daar zou je anders wel eens aan twijfelen, als je

hem zoo goed kende als ik," kwam de eerste weer. „Ik woon voor niks niet zoo dicht in zijn buurt.”

Vos ging intusschen voort met kalm overleg 'de vereischte hulp te bieden, en te zorgen dat de gewonde naar het Ziekenhuis werd vervoerd. En toen hij dien avond van de fabriek kwam, sloeg hij, alvorens naar huis te gaan, den weg naar het poortje in, waar men hem gezegd had dat Wijman woonde.

Hij wilde wel eens wat naders vernemen omtrent dit gezin, te meer daar hij in Wijman een vroegeren kameraad had herkend, die een jaar of tien geleden met hem in dezelfde fabriek had gewerkt. Hij had daar echter, om zijn slecht gedrag, al gauw gedaan gekregen, terwijl Vos er, weinige jaren later, tot meesterknecht was aangesteld, waardoor hij nu rijkelijk zijn brood had.

Sedert had hij niets meer van Wijman gehoord; maar dat deze er in al die jaren niet op vooruit was gegaan, had hij 's middags wel gezien, en werd hem nog duidelijker, toen hij zijn armzalige woning binnentrad.

Wat een scherpe tegenstelling vormde dit verblijf met zijn eigen gezellig tehuis! En wat een verschil tusschen het frissche, gezonde gezicht van zijn bedrijvig vrouwtje, dat hem bij zijn thuiskomst altoos zoo vroolijk tegenlachte, en het lijdend uiterlijk van de arme vrouw Wijman, die op een stoel, door een

kussen gesteund, bij het smeulende haardvuur was gezeten.

Hij dacht dan ook niet anders of hij zou een treurig verhaal van haar te hooren krijgen van jammer en ellende. Maar al spoedig bemerkte hij, dat deze vrouw niet met haar armoede en verdriet te koop liep, en wel allerminst genegen scheen zich uit te laten over haar man.

Toen Vos zich echter bekend maakte als nog een oud kameraad, en dat hij er 's middags met dat ongeluk juist bij was, en hij haar met zooveel belangstelling en medelijden naar een en ander aan het ondervragen ging, kon zij haar hart niet langer voor hem gesloten houden. Die man boezemde haar vertrouwen in; en daar haar beide oudste kinderen juist niet in huis waren, — want ook dezen moesten niets kwaads van hun vader hooren; 't smartte haar al genoeg dat zij het zoo dikwijls moesten *zien* — maakte ze hem met haar ganschen toestand bekend, en ging ze aan 't vertellen, onder tranen, van hoe goed ze 't altijd bij haar ouders had gehad; hoe gelukkig ze in de eerste jaren van haar huwelijk was geweest; welk een treurige verandering daar later in was gekomen; en wat ze sedert dien tijd geleden had. Maar ze vertelde óók, hoe juist het leed haar tot den Heer gebracht had, en hoe het geloof in Zijn liefde en trouw haar staande hield op haar moeilijken weg.

„Met dat geloof ben je bij al je armoede toch schatrijk,” bemoedigde Vos, verheugd haar zoo te hooren spreken.

„Ja,” stemde de zieke toe; „en dat geeft ook kracht om het kruis te dragen, al doen zich ook wel eens moedelooze oogenblikjes op. En,” liet ze er op volgen, met een liefkoozenden blik op Keetje, die juist in huis kwam, „dan heeft de Heer me nóg een geluk geschonken in mijn kinderen; daar heb ik tot nog toe niets dan plezier van. Dit meisje is de oudste van de drie. Ze is er van ’t voorjaar dertien geweest en verdient al een aardig weekgeldje voor Moeder. Maar nu ik ziek ben moet ze thuisblijven en voor huishoudstertje spelen, hé kind? en op zusje passen. Ik heb het zelf nog zoo lang volgehouden als ik kon, maar sedert een week of wat ben ik tot niets meer in staat. — En dan heb ik nog een jongen van negen, dien moet u ook eens zien. — Ga eens kijken waar Flip is, Keetje. Zeg dat Moeder hem roept.”

Het meisje liep de deur uit, en kwam spoedig terug, gevolgd door haar broertje.

„Wat blief, Moeder?” riep Flip, vóór hij nog goed binnen was. Toen, den vreemden bezoeker bemerkend: „O Moeder, dat is nou die goeie man van de vijf centen!”

„Wel jongen, ben *ij* het? Je onthoudt beter dan ik, hoor!” lachte Vos. „Ik zou jou niet herkend hebben.

Zeker omdat je nu zoo zuur niet kijkt. Kom eens hier; laat ik je eens goed aankijken! Ja, nu zie ik het.

Welzoo! was jij die ongeluksvogel? En zijn de vijftien centen behouden bij Moeder gekomen, zeg?"

Moeder antwoordde voor haar jongen, en vertelde hoe juist van pas ze kwamen. „Ja,” ging ze voort, „Flip is ook al blij als hij wat voor Moeder doen kan. En als de Heer hem het leven spaart en hij groot wordt, zal hij voor Moeder werken, hé Flip?”

„Dat moet ik bepaald mijn vrouw eens vertellen,” zei Vos, „want je moet weten dat zij het is, voor wie je jongen die boodschappen gedaan heeft. Ze scheen nogal belang te stellen in haar knechtje, en zal zeker in haar schik zijn, dat ik hem uitgevonden heb. — Ziedaar Flip! Zoo heet je immers? Als je een *kleine* som zoo goed besteedt, zal een grootere je ook wel toevertrouwd zijn.”

Met een kleur van blijdschap stak Flip zijn hand uit naar den gulden, dien Vos hem gaf. En als wilde hij diens goede verwachting niet beschamen, gaf hij het geld dadelijk weer aan zijn moeder. Die was natuurlijk niet minder verheugd, en kon den vriendelijken gever niet genoeg danken, ook voor zijn belofte nog eens terug te zullen komen.

Thuis gekomen deed vriend Vos een trouw verhaal van zijn wedervaren.

Zijn vrouw was erg begaan met het lot van het ongelukkig gezin. En dat die kleine jongen dáár nu thuis hoorde! 't Was vreemd, maar ze had dat kind, met zijn groote, donkere oogen, maar niet uit haar gedachten kunnen zetten, en in de straat al meer-

malen te vergeefs naar hem uitgezien. 't Was of ze er een voorgevoel van had, dat er bij hem thuis gebrek werd geleden. Maar dat het er zóó ongelukkig toeging, had ze toch niet gedacht. Zij en haar man waren het dan ook volkomen eens, dat er hulp moest geboden worden. En dat wilden ze trachten te doen, zoo goed ze konden.

V.

VRIENDEN IN NOOD.

Reeds den volgenden dag maakte Vos de zaak in de fabriek bekend. Met Wijman had niemand meelijden, maar zooveel te meer met de arme vrouw en kinderen; en het plan van den meesterknecht, om voor dezen een inzameling te houden, vond algemeen bijval. Van zijn rijke patroons kreeg hij handgift, een mooi bedrag; en ieder der knechts — er waren er heel wat — voegde er zijn penningske bij. Bij zijn kennissen ging hij ook de rondte doen. En zijn pogingen werden door den Heer zóó gezegend, dat hij weldra een aardig sommetje bij elkaar had.

Zijn vrouw was intusschen ook al eens bij vrouw Wijman wezen kijken; en als iemand van veel door-

zicht, had ze al spoedig gezien, hoe de zaak het best aan te pakken.

Door haar zorg werd het arme gezin ruim van een en ander voorzien, terwijl Vos in de eerste plaats voor een dokter zorgde, en de zieke ook wekelijks eenig geld ter hand stelde, waarvan zij met haar kinderen leven kon.

Dat men echter op den duur niet zóó kon blijven helpen, laat zich licht begrijpen. Als Wijman nu maar tot andere gedachten te brengen was, en goed wilde oppassen! Dan kon deze zelf voortzetten, wat de liefdadigheid begonnen had.

Te dien einde was Vos hem al verscheidene malen in het Ziekenhuis gaan opzoeken; maar in het eerst kon hij weinig met hem aanvangen. Wijman was norsch en onhandelbaar. Maar Vos gaf het niet op, en had eindelijk de voldoening hem zachter gestemd te vinden.

Op zekeren dag zelfs vroeg Wijman met belangstelling naar vrouw en kinderen; en toen zijn bezoeker hem meedeelde dat alles naar wensch ging, dat zijn vrouw begon te beteren en zijn kleintje heel wat bijgekomen was, kon je zien dat het hem goed deed, dit te hooren.

„Ach,” zuchtte hij, na eenige oogenblikken stil en somber voor zich uit gestaard te hebben, „het zou voor die arme schepsels maar beter zijn, dat ik nooit

terug kwam. Ze zullen dit zelf ook wel begrijpen en niet hard naar mijn terugkomst verlangen.”

„Dat heb je mis, man! Je vrouw verlangt wel degelijk naar je. Dat heeft ze al meer dan eens ge-

zegt. Ze zou zoo graag eens naar je komen kijken, als ze er maar toe in staat was.”

„Is dat wáár?” klonk het ongeloovig. „Bedenkt ze dan niet, dat, als ik terug kom, haar ellende opnieuw begint?”

„Dat weet ik niet; misschien niet; daar zegt ze ten minste niets van. Ik heb je vrouw trouwens nog

nooit hard over je hooren spreken. Integendeel. Ze blijft altijd maar hopen dat je nog eens een ander mensch zal worden. Ze bidt er dagelijks om.”

„Arme ziel.” Er blonk een traan in het oog van den ruwen man, toen hij dit zeide.

„Ik hoop van harte dat haar gebed verhoord mag worden,” ging Vos voort.

Wijman schudde het hoofd, en antwoordde met een glimlach, o zoo'n treurigen glimlach: „Onmogelijk; er is voor mij geen doen meer aan.”

„Zoo moet je niet spreken, Wijman. Wat onmogelijk is bij de menschen, is mogelijk bij God. Als jij het maar oprecht wilt, en het je ernstig gebed wordt, dat de Heer je de kracht schenke om een ander leven te beginnen, dan zal Hij het zeker doen. En is het geen begeerlijke zaak, als een oppassend huisvader voor je gezin te kunnen zorgen? Je hebt er de bekwaamheid toe, Wijman. Je was in der tijd een flink werkman. Dat weet ik van vroeger.”

Weer schudde Wijman het hoofd. „Onmogelijk. Het is te laat.”

„De Heere Jezus heeft gezegd: *Bidt en u zal gegeven worden,*” hield Vos aan. „Denk daar eens ernstig over. De Heer heeft nog nimmer een berouwhebbend zondaar laten staan. — Maar nu moet ik gaan, vriendlief, het wordt mijn tijd. Zal je nog eens over ons gesprek nadenken?”

Wijman beloofde. Maar in zijn hart was het nog altijd: „Van mij komt toch niets meer terecht!”

Was dat waar?

We zullen het straks zien, maar eerst moeten we vrouw Wijman weer eens opzoeken; want er zijn reeds vier weken verlopen sedert wij het laatst bij haar waren.

Maar laat ons bij vergissing niet naar dat akelige poortje gaan, want dáár zouden wij haar niet meer vinden. Een paar weken geleden heeft zij, op raad van den dokter, met haar kinderen het dompig, ongezond verblijf verlaten, en nu woont ze in een aardig, droog huisje, dat Vos voor haar heeft gehuurd, en dat zijn vrouw met een vriendin, die haar gaarne in dat liefdewerk behulpzaam was, netjes in orde heeft gemaakt, vóór de zieke er in overgebracht werd.

Vrouw Wijman wist niet wat haar overkwam, toen zij zich weer in een lief, net vertrekje bevond, waarin de zon ongehinderd haar weldadige stralen kon zenden. Kee geloofde vast dat Moeder, van den eersten dag af, dat zij in het nieuwe huisje woonden, al aan het beteren was gegaan.

En dat was ook werkelijk waar. De ziekte, hoofdzakelijk het gevolg van ontberingen van allerlei aard, was onder den zegen des Heeren, door goede geneeskundige hulp, versterkende middelen en ge-

zondere woning, geheel geweken; alleen gevoelde zij zich nog erg zwak; maar ook dat werd dagelijks beter.

Niets werkte echter zoo heilzaam als de verblijdende berichten, die zij, kort na ons bezoek, omtrent haar man ontving, en die zij als de aanvankelijke verhooring van haar gebed beschouwde. Dit vooral stemde haar hart tot innigen dank jegens God, en vervulde haar met groote vreugde en blijde hoop voor de toekomst. En dat alles had zulk een weldadigen invloed op haar gestel, dat de goede dokter er zelf over verbaasd was.

Welke die berichten waren? — Luister maar.

De moedelooze stemming, waarin we Wijman het laatst hebben aangetroffen, verliet hem de eerstvolgende dagen niet. Gedurig dacht hij aan het laatste gesprek met Vos. O, hoe benijdde hij zijn gewezen kameraad! En hij had thans even gelukkig kunnen zijn en het met zijn gezin even goed kunnen hebben, als hij maar beter opgepast had. Vos was ook maar knecht geweest; niets meer dan hij. — Ach, had hij zijn geluk toch maar niet zoo roekeloos weggesmeten! Maar nu was het te laat. Hij zou wel altijd zoo ellendig blijven. Want den drank voorgoed te laten, zijn tegenwoordige makkers vaarwel te zeggen en een geregeld leven te leiden, neen, hij had er de kracht niet toe.

Maar zie, daar komen hem die woorden te binnen: *Biddt en u zal gegeven worden.* Zou dat nu waarlijk ook *hem* gelden? Als hij God bad om die kracht, zou *hij* die dan ook ontvangen? Bidden; — zijn vrome moeder, die nu reeds lang in den Hemel was, had het hem als kind geleerd; zijn vrouw en kinderen had hij het dikwijls zien doen; maar zelf had hij het jaren lang nagelaten; en nu durfde hij het niet meer.

In dien gemoedstoestand vond Vos hem eenige dagen later. Opnieuw sprak hij hem over de liefde van den Heiland, wiens lust het is verloren zondaars te redden, zoowel voor den tijd als voor de eeuwigheid.

Dit gesprek had een heerlijke uitwerking. Wijmans hart werd verbroken. Hij bekommerde zich nu niet meer alleen over zijn uitwendigen toestand, hij kreeg ook een oog voor den nood van zijn ziel. En het eerste gebed dat over zijn lippen kwam, was geen vragen om verbetering van zijn *tijdelijk* lot, maar een oprechte tollenaarsbede: „O God, wees mij, zondaar, genadig!”

Was het wonder dat vrouw Wijman, op het vernemen van dat alles, zich onuitsprekelijk gelukkig gevoelde? Zij kon haar begeerte niet langer bedwingen haar man te zien en zelf eens te spreken; en zoodra zij er zich maar eenigszins toe in staat gevoelde, ging zij hem in het Ziekenhuis bezoeken.

Dat was een ontmoeting! In 't eerst kon geen van

beiden een woord uitbrengen, en toch hadden zij elkander zooveel te zeggen!

Wijman gevoelde zich hartelijk verheugd, maar tevens beschaamd in de tegenwoordigheid van zijn vrouw; want nu eerst beseftte hij, hoe schuldig hij zich al die jaren tegenover haar gemaakt had. Zij evenwel dacht daar niet meer aan. Ze was daarvoor veel te veel vervuld met het tegenwoordige, en kon, eenmaal aan 't spreken, geen woorden genoeg vinden om te roemen in de goedertierenheden des Heeren, die haar gebeden voor haar man verhoord, en zoo liefderijk voor hen allen gezorgd had, ook door middel van die goede menschen, wier vriendelijkheid en hulpvaardigheid ze niet genoeg roemen kon.

Zij vertelde hem breedvoerig, wat ze reeds voor haar gedaan hadden en hoe lief zij nu woonde; ook hoe goed het kleintje er uitzag; en hoe gehoorzaam Flip al dien tijd was geweest; hoe trouw Keetje haar had geholpen; en hoe zij nu gelukkig zelf weer het een en ander doen kon. Ze hoopte, dat hij nu maar gauw thuis mocht komen om alles zelf eens te zien, zoo besloot ze.

En die gewenschte dag liet zich niet lang meer wachten.

VI.

DE ZEGENWENSCH VERVULD.

Nadat Wijman ruim zes weken in het Ziekenhuis was geweest, kon hij het met een hersteld lichaam, en, wat nog oneindig meer zegt, met een nieuwe keus in het hart, weer verlaten, en naar vrouw en kinderen terugkeeren.

Dat was een thuiskomst! Drie blijde gezichten heetten hem hartelijk welkom in de nieuwe woning; en zelfs het kleintje stak lachend de handjes naar hem uit.

Neen, dat hij alles zóó terug zou vinden, had hij vóór eenige weken niet gedacht! Nu zag hij pas, — ach, dat hij dit geluk toch niet vroeger gewaardeerd had! — welk een goede vrouw, welke lieve kinderen hij had. En deze laatsten herkenden in dat vriendelijk, gelukkig gezicht nauwelijks hun eigen vader.

Nu, het was dan ook, in zekeren zin, dezelfde Wijman 'niet meer. Hij was inwendig veranderd, dat zou hij met 's Heeren hulp in het vervolg toonen; en die verandering deelde zich als vanzelf ook aan zijn uiterlijk mee.

Naar werk behoefde hij niet lang te zoeken. Reeds den volgenden dag werd hij, op voorspraak van Vos, bij zijn vroegere patroons ontboden, en mocht hij weer

als knecht op de fabriek komen, mits hij beloofde, zich goed te zullen gedragen.

Zooals gezegd was dit reeds zijn ernstig voornemen geworden. En met een bede in het hart om bijstand van Boven, ging hij er heen.

Toen de Zaterdag, de anders zoo gevreesde Zaterdag, dáár was, kwam Wijman, zoodra zijn dagwerk was afgelopen, naar huis, en — bracht voor zijn vrouw zijn volle weekloon mee! Wel had het hem even nog moeite gekost, de herberg voorbij te loopen, waar hij zoo menigen avond doorgebracht en zooveel geld verspild had, maar de Heer had hem kracht geschonken, de verzoeking te weerstaan. Hij *was* voorbijgegaan, en zijn hart had er grooten vrede onder.

Zóó'n gelukkigen Zaterdagavond had Flip nog nimmer beleefd; en toen hij in zijn eenvoudigheid vroeg hoe het toch kwam, dat Vader dien avond al zoo vroeg thuis was en zooveel geld meebracht, trok deze den knaap naar zich toe, drukte hem in de armen, en zeide, met bewogen stem: „Dat komt, mijn jongen, omdat er een genadige God in den Hemel woont, die de gebeden van Moeder verhoord heeft! — O, vrouw,” ging hij voort, „ik kan de liefde en goedheid des Heeren niet genoeg bewonderen! En wat bedient die wijze God zich toch soms van geringe middelen, om groote dingen tot stand te brengen! Want ik moet toch

maar zeggen, dat een nietig stuivertje deze groote verandering bij ons teweeggebracht heeft. Had ik dat niet gevonden en opgeraapt, dan was ik zeker niet onder dien auto gekomen. En zie, juist door dat ongeluk moesten wij tot ons tegenwoordig geluk

geraken. Ik heb dat onnoozele geldstukje, toen ik zooveel pijn moest uitstaan, wat dikwijls verwenscht. Maar nu moet ik zeggen: „gezegend stuivertje!”

Vrouw Wijman zette groote oogen op. En Flip, die, evenals zijn moeder, op het hooren van dat woord dadelijk aan zijn destijds verloren schat dacht, vroeg haastig: „Een stuivertje, Vader? Hebt u een stuivertje

gevonden? Wie weet, misschien het mijne wel, want *ik* heb er een verloren! Waar hebt u het gevonden, Vader?"

Wijmannoemde de gracht, ja zelfs het huis, waarvoor het gebeurd was. Die plek zou hij wel nooit vergeten.

„Meent u dat mooie, groote huis, naast dien boekwinkel, waar ze aan het verbouwen waren?" riep Flip. „O, Moeder, daar ben ik net gevallen! Ik weet het nog goed! Ja, Vader, 't is waar; dan was het *mijn* stuivertje, dat u gevonden hebt; want dáár ben ik het kwijt geraakt! Blonk het mooi?"

„Nee, het zag zwart van het vuil. Het scheen daar al een tijd gelegen te hebben. Het zat zóó stijf aan den grond, dat ik het met mijn mes los moest steken."

„Wel, dat komt uit, Flip!" zei Moeder. „Het zal een week twee, drie daarna zijn geweest, dat Vader dat ongeluk kreeg."

„Maar het mijne was nog nieuw, Moeder. Het blonk als een spiegel."

„Nu, hoe het er uit zal zien als dat vuile laagje er af is, weet ik niet," zei Wijman, „maar dat kunnen we gauw genoeg gewaar worden. Het zal nog wel in mijn vestjeszak zitten. Ik had het daar net ingestopt, toen die auto me omver smeed. Vrouw, waar is dat oude vestje?"

Moeder ging het dadelijk halen, voelde eens in het zakje, en ja, daar kwam het kleine geldstukje voor den dag.

Flip greep er naar met beide handen, maakte het flink nat onder de kraan van de waterleiding, krabbelde met zijn kleine vingers het vuil er af, en ging het toen uit al zijn macht aan het opwrijven. Daar kwam diezelfde glans weer terug; en het was ook even dik, nog niets afgesleten. Ja, het was *zijn* stui-vertje! Niemand twijfelde er meer aan!

„Nu, Flip, m'n jongen; wat zeg je er van?” zei Moeder met tranen in de oogen. „Had de Heer nu wel ooit grooter zegen kunnen geven op je eerste zelf-verdiende geld? Zie je nu wel dat Moeder gelijk had in wat ze je zei, toen je er zoo bedroefd over was? Maar zóó'n heerlijke uitkomst had ik toch zelf in de verste verte niet durven verwachten!”

Daarop vertelde zij haar man de heele geschiedenis, die aan dat stuivertje verbonden was, en het gesprek dat zij en Flip er over hadden. Allen waren er door getroffen, en Wijman zeide: „Wel vrouw, nu wordt het wonder me nog veel grooter.”

„Maar van wien *is* het nu eigenlijk, Vader?” vroeg Flip.

„Wel, van jou, jongen! Natuurlijk!” lachte Wijman. „Nu de eigenaar bekend is, heeft de vinder er geen recht meer op. Je mag het weer als je wettig eigendom beschouwen.”

„Zou *u* het graag hebben, Moeder?”

„Nee, m'n kind, je mag het houden, hoor! Moeder

heeft het nu niet meer nodig. *Vader* heeft al voor geld gezorgd." En het waren twee paar gelukkige oogen, die elkander ontmoetten, over het kleine jongenshoofd heen.

Flip was met zijn hervonden schat weer even blij, als toen hij hem de eerste maal kreeg. Hij poetste er op, tot het laatste vuiltje er af was.

„Nu ga ik er Maandag, als ik uit school kom, een paar lekkere, versche krentenbollen voor koopen,” riep hij vroolijk, „en dan krijgt u er allemaal een stukje van! Hè, ze zien er toch altijd zoo smakelijk uit!”

Maar toen hij 's Zondags tusschen *Vader* en *Moeder* in de kerk zat, en de dominee de collecte zoo dringend aanbeval en daarbij de woorden van den Heiland in herinnering bracht: *Wat gij aan de minste Mijner broeders gedaan hebt, dat hebt gij aan Mij gedaan*, veranderde Flip, die goed luisterde, geheel van vorenemen.

„Zou dat precies hetzelfde wezen?” dacht hij. „Dan geef ik mijn stuivertje ook aan den Heere Jezus, voor de arme menschen, die het nog net zoo hard nodig hebben als wij vroeger. Want *Hij* heeft toch gemaakt dat wij niet meer arm zijn. Ik kan dan later misschien wel eens een paar krentenbollen koopen, als ik weer eens wat verdien.”

Even daarna hield een heer, met witte das, ons vriendje den langen stok met het zakje voor. Flip stak

zijn hand er in; en bijna onhoorbaar had zijn dank-offer, mèt de cent dien Moeder hem voor de collecte gegeven had, zijn plaats onder de andere gaven ingenomen.

Toen later door de diakenen het geld werd geteld, werd, onder andere koper- en zilverstukken, behalve een gouden tientje, ook Flips stuivertje gevonden.

Voor den oppervlakkigen beschouwer beteekende deze gift niet veel. Maar in het oog van Hem, die de harten kent, en eens op de twee penningskens van de arme weduwe met zooveel welgevallen neerzag, had dit offer meer waarde, dan de grootste gave van den rijke, wien het niet hinderde, of hij een goudstuk meer of minder in zijn beurs had.

„Flip, waar zijn nu de krentenbollen?” vroeg Kee, toen haar broertje 's Maandags met leege handen uit school kwam.

Flip kreeg een kleur en smoesde zoo'n beetje. Maar toen Vader en Moeder, die immers alles van hun kinderen weten mogen, hem dezelfde vraag deden, vertelde hij, hoe het kwam dat hij ze niet had kunnen koopen. En het was hem goed aan te zien, dat hij er geen spijt van had, en ook nooit krijgen zou.

Vol liefde drukte Wijman zijn jongen aan zijn hart; en Moeder zei met een kus: „Alwéér een zegen, Flip, dien de Heer ons op je stuivertje heeft geschonken!”
